Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
PAOLA MENGOZZIJA,
predstavljeni 6. decembra 2016 [1]

**Zadeva C-690/15**

**Wenceslas de Lobkowicz**
**proti**
**Ministre des finances et des comptes publics(Predlog za sprejetje predhodne odločbe,**

ki ga je vložilo cour administrative d'appel de Douai (Francija))

„Predhodno odločanje — Prosto gibanje delavcev — Uradnik Evropske unije — Obvezna vključenost v sistem socialne varnosti institucij Evropske unije — Financiranje nacionalnih dajatev socialne varnosti — Dohodki od nepremičnin — Zavezanost za plačilo — Splošni socialni prispevek (CSG) — Socialna dajatev — Dodatni prispevki"

## I – Uvod

1. Ali pravo Unije nasprotuje temu, da je uradnik Evropske unije v državi članici, katere davčni rezident je, zavezan za plačilo socialnih prispevkov in dajatev od dohodkov od nepremičnin, ki jih je prejel v tej državi članici?

2. To je na kratko vprašanje, ki ga v tej zadevi postavlja Cour administrative d'appel de Douai (pritožbeno upravno sodišče v Douaiju, Francija).

3. Ta predlog spada v okvir spora med Wenceslasom de Lobkowiczem, uradnikom Evropske komisije, ki je upokojen od leta 2016, in ministère des finances et des comptes publics (ministrstvo za javne finance, Francija) v zvezi z zavezanostjo prvonavedenega za plačilo socialnih prispevkov in dajatve od dohodkov od nepremičnin, prejetih v Franciji, za leta od 2008 do 2011.

4. Kot je razvidno iz obrazložitve predloga za sprejetje predhodne odločbe, ta spada tudi v okvir sodbe z dne 26. februarja 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123), v kateri je Sodišče v bistvu odločilo, da delavec z nizozemskim državljanstvom, ki je davčni rezident v Franciji in za katerega se uporablja Uredba Sveta **(EGS) št. 1408/71 z dne 14. junija 1971 o uporabi sistemov socialne varnosti za zaposlene osebe, samozaposlene osebe in njihove družinske člane, ki se gibljejo v Skupnosti** [2], v tej državi članici ne more biti zavezan za plačilo socialnih prispevkov in dajatve, ki so delno enaki in delno podobni prispevkom in dajatvi, obravnavanim v tej zadevi, ki se obračunajo od dohodkov od premoženja navedenega delavca.

1 — Jezik izvirnika: francoščina.

2 — V različici, ki je bila spremenjena in posodobljena z Uredbo Sveta (ES) št. 118/97 z dne 2. decembra 1996 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 3, str. 3), kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 1606/98 z dne 29. junija 1998 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 3, str. 308).

5. Predložitveno sodišče torej v bistvu poziva Sodišče, naj odloči, ali je rešitev iz sodbe z dne 26. februarja 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123), mogoče uporabiti za položaj uradnika Unije, za katerega ni sporno, da se zanj Uredba št. 1408/71 ne uporablja.

## II – Pravni okvir

### A – *Pravo Unije*

6. V skladu s členom 12 Protokola (št. 7) o privilegijih in imunitetah Evropske unije, priloženega Pogodbam EU, DEU in ESAE (v nadaljevanju: Protokol), so uradniki in drugi uslužbenci Unije dolžni plačevati davek v korist Unije od plač, mezd in prejemkov, ki jih prejemajo od Unije. Oproščeni so nacionalnih davkov od plač, mezd in prejemkov, ki jih plačuje Unija.

7. Člen 13, prvi odstavek, Protokola določa, da se pri izvajanju davka od dohodka, od premoženja in od dediščin ter pri uporabi konvencij o izogibanju dvojnega obdavčevanja, sklenjenih med državami članicami Unije, za uradnike in druge uslužbence Unije, ki imajo izključno zaradi opravljanja svojih dolžnosti v službi Unije prebivališče na ozemlju države članice, ki ni država njihovega davčnega domicila v času, ko nastopijo službo pri Uniji, šteje, da so obdržali domicil v slednji državi, če je ta država članica Unije.

8. Člen 14 Protokola določa, da je sistem socialnovarnostnih dajatev za uradnike in druge uslužbence Unije določen z uredbami.

9. Uredba Sveta (EGS, Euratom, ESPJ) št. 259/68 z dne 29. februarja 1968 o določitvi Kadrovskih predpisov za uradnike in Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev Evropskih skupnosti ter posebnih ukrepov, ki se začasno uporabljajo za uradnike Komisije[3], kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta (EU) št. 1240/2010 z dne 20. decembra 2010[4] (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi), med drugim določa, da uradniki prispevajo v sistem socialne varnosti in pokojninski sistem, ki sta skupna institucijam Unije.

10. Poglavje 2 naslova V Kadrovskih predpisov, naslovljeno „Dajatve iz socialne varnosti“, v členih od 72 do 84 določa prispevek, izražen v odstotku osnovne plače, ki ga uradniki plačajo za financiranje različnih tveganj, pokritih s skupnima sistemoma. V istem poglavju Kadrovskih predpisov so naštete socialne dajatve in pokojnine, ki jih prejmejo uradniki in njihovi družinski člani.

11. Člen 4 Uredbe št. 1408/71 določa, da se ta uredba uporablja za vso zakonodajo v zvezi s področji socialne varnosti, ki zadevajo dajatve za bolezen in materinstvo, invalidske dajatve, vključno s tistimi, ki so namenjene vzdrževanju ali izboljševanju možnosti pridobivanja zaslužka, dajatve za starost, dajatve za preživele osebe, dajatve za nesreče pri delu in poklicne bolezni, pomoči ob smrti, dajatve za brezposelnost in družinske dajatve.

12. **Člen 13(1) Uredbe št. 1408/71 določa, da – ob upoštevanju členov 14c in 14f – za osebe, za katere se uporablja ta uredba, velja zakonodaja ene same države članice. Člen 13(2)(a) Uredbe št. 1408/71 določa zlasti, da – če členi od 14 do 17 ne določajo drugače – za osebo, zaposleno na ozemlju ene države članice, velja zakonodaja te države, tudi če stalno prebiva na ozemlju druge države članice**.

3 — UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 2, str. 5.

4 — UL 2010, L 338, str. 7.

13. **Ta uredba je bila s 1. majem 2010 nadomeščena z Uredbo (ES) št. 883/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o koordinaciji sistemov socialne varnosti**[5]**, katere člena 3 in 11 v bistvu ustrezata členoma 4 in 13 Uredbe št. 1408/71.**

B – *Francosko pravo*

14. Na podlagi člena L. 136-6 code de la sécurité sociale (zakonik o socialni varnosti) v različici, ki se uporablja za dejansko stanje v postopku v glavni stvari, so fizične osebe, ki so davčni rezidenti v Franciji v smislu člena 4 B code général des impôts (splošni zakonik o davkih), zavezane za plačilo prispevka od dohodkov od premoženja, ki se obračuna od neto zneska, ki se uporabi za odmero dohodnine, zlasti od dohodkov od nepremičnin.

15. Člen 1600-0 C splošnega zakonika o davkih, ki je del določb tega zakonika, ki urejajo „[s]plošni socialni prispevek, ki se pobira za nacionalno blagajno za družinske dodatke, solidarnostni sklad za starost in obvezne sisteme zdravstvenega zavarovanja“ (v nadaljevanju: CSG), v različici, ki se uporablja za dejansko stanje v postopku v glavni stvari, določa, da so fizične osebe, ki so davčni rezidenti v Franciji v smislu člena 4 B, kot je določeno v členu L.136-6 zakonika o socialni varnosti, zavezane za plačilo prispevka od dohodkov od premoženja, ki se obračuna od neto zneska, ki se uporabi za odmero dohodnine, zlasti od dohodkov od nepremičnin.

16. Na podlagi člena 1600-0 Fa splošnega zakonika o davkih v različici, ki se uporablja za dejansko stanje v postopku v glavni stvari, so te osebe na podlagi člena L. 245-14 zakonika o socialni varnosti zavezane tudi za plačilo „socialne dajatve“ v višini 2 % teh dohodkov, na podlagi člena L.14-10-4 code de l'action sociale et des familles (zakonik o socialnih ukrepih in družinah) za plačilo dodatnega prispevka v višini 0,3 % in na podlagi člena L.262-24 zakonika o socialnih ukrepih in družinah za plačilo dodatnega prispevka v višini 1,1 %.

## III – Spor o glavni stvari, vprašanje za predhodno odločanje in postopek pred Sodiščem

17. W. de Lobkowicz, ki je francoski državljan, je bil uradnik v službi Komisije od leta 1979 do datuma upokojitve, to je 1. januarja 2016. Na podlagi poglavja 2 naslova V Kadrovskih predpisov, zlasti člena 72, je obvezno vključen v sistem socialne varnosti za uradnike in uslužbence Unije.

18. V skladu s členom 13 Protokola ima W. de Lobkowicz davčni domicil v Franciji. V tej državi prejema dohodke od nepremičnin, od katerih je bilo treba za leta od 2008 do leta 2011 plačevali CSG, prispevek za vračilo socialnega dolga (v nadaljevanju: CRDS), socialno dajatev v višini 2 % ter dodatna prispevka k tej dajatvi v višini 0,3 % in 1,1 %.

19. Potem ko je uprava njegovo zahtevo za oprostitev plačila navedenih prispevkov in navedene dajatve zavrnila, je W. de Lobkowicz pri Tribunal administratif de Rouen (upravno sodišče v Rouenu, Francija) vložil tožbo.

20. Navedeno sodišče je s sodbo z dne 13. decembra 2013 ustavilo postopek v zvezi z zneski CRDS, ker jih je uprava v tem času vrnila,[6] in v preostalem predloge W. de Lobkowicza zavrnilo.

5 — UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 5, str. 72.

6 — Iz stališča, ki ga je vložil W. de Lobkowicz, je razvidno, da je bil oproščen plačila zneskov CRDS zaradi spremembe člena L.136-1 zakonika o socialni varnosti in sodbe francoskega Conseil d'État (državni svet) z dne 4. maja 2011, Ministre du Budget/Cousin (ECLI:FR:CESSR:2011:330551.20110504), v kateri je navedeno sodišče odločilo, da so za plačilo CRDS, vključno kadar se obračuna od dohodkov od premoženja, zavezane samo osebe, ki imajo davčni domicil v Franciji in so vključene francoski sistem obveznega zdravstvenega zavarovanja. Vendar se zdi, da je bila uvedba tega zadnjega merila posledica „napake pri pripravi zakonodaje“ in je bila opuščena z zakonom o financiranju socialnega zavarovanja za leto 2012, ki se ne uporablja za dejansko stanje spora o glavni stvari; glede tega glej poročilo Matt, J. L.: *Impôt sur le revenu, Contribution sociale généralisée: Quelle réformes*?, Conseil des prélèvements obligatoires, Paris, 2015, str. 15, dostopno na spletnem mestu: https://www.ccomptes.fr/

21. W. de Lobkowicz je zoper to sodbo vložil pritožbo pri Cour administrative d'appel de Douai (pritožbeno upravno sodišče v Douaiju).

22. Najprej, predložitveno sodišče ugotavlja, da so zadevni prispevki in dajatev davki v smislu nacionalnega prava, tako da naj njihove utemeljenosti ne bi bilo mogoče izpodbijati z okoliščino, da W. de Lobkowicz ne prejema nobene neposredne protidajatve v zvezi z njimi.

23. Dalje, opozarja, da čeprav iz sodbe Sodišča z dne 26. februarja 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123), izhaja, da davčne dajatve od dohodkov od premoženja, ki imajo neposredno in upoštevno zvezo z nekaterimi področji socialne varnosti, spadajo na področje uporabe uredb št. 1408/71 in št. 883/2004, uradnikov Evropske unije in njihovih družinskih članov, ki so obvezno vključeni v sistem socialne varnosti institucij Unije, ni mogoče opredeliti kot delavce v smislu teh uredb.[7] Člen 13 Uredbe št. 1408/71 in člen 11 Uredbe št. 883/2004 naj se zato zanje ne bi uporabljala.

24. Nazadnje, tudi ob predpostavki, da ima uradnik Unije status „delavca" v smislu določb člena 45 PDEU, predložitveno sodišče poudarja, da ta člen ne določa nobenega splošnega merila za razdelitev pristojnosti glede financiranja dajatev socialne varnosti ali posebnih dajatev, za katere se ne plačujejo prispevki, med državami članicami in institucijami Evropske unije.

25. V teh okoliščinah je predložitveno sodišče prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali načelo prava Unije nasprotuje temu, da je uradnik Evropske komisije zavezan za plačilo [CSG], socialne dajatve in dodatnih prispevkov na to dajatev po stopnjah 0,3 % in 1,1 % od dohodkov od nepremičnin, ki jih je prejel v državi članici Evropske unije?"

26. W. de Lobkowicz, francoska vlada in Komisija so predložili pisna stališča v zvezi s tem vprašanjem. Francoska vlada je v skladu s členom 16, tretji odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije predlagala, naj Sodišče v tem postopku zaseda v velikem senatu. W. de Lobkowicz, francoska vlada in Komisija so na obravnavi 18. oktobra 2016 ustno podali stališča.

## IV – Analiza

### A – *Dopustnost predloga za sprejetje predhodne odločbe in preoblikovanje vprašanja, predloženega Sodišču*

27. Francoska vlada primarno trdi, da je predlog za sprejetje predhodne odločbe očitno nedopusten, ker je predložitveno sodišče postavilo vprašanje v zvezi s členom 45 PDEU, ne da bi navedlo, katero državljanstvo ima tožeča stranka v postopku v glavni stvari in ali je uveljavljala pravico do prostega gibanja.

28. Tega ugovora po mojem mnenju ni mogoče sprejeti.

29. Res je, da mora v okviru sodelovanja, uvedenega s členom 267 PDEU, nacionalno sodišče opredeliti dejanski in zakonski okvir, v katerega se uvrščajo vprašanja, ki jih postavlja, ali vsaj predstaviti dejanske predpostavke, na katerih ta vprašanja temeljijo.[8]

7 — _ Predložitveno sodišče se v zvezi s tem sklicuje na sodbo z dne 3. oktobra 2000, Ferlini (C-411/98, EU:C:2000:530), o razlagi Uredbe št. 1408/71.

8 — Glej v tem smislu zlasti sklep z dne 14. novembra 2013, Mlamali (C-257/13, neobjavljen, EU:C:2013:763, točka 18 in navedena sodna praksa).

30. Kot je Sodišče večkrat opozorilo, ima ta zahteva dva cilja. Prvi cilj je omogočiti mu, da poda razlago prava Unije in odgovor, ki bosta koristna za predložitveno sodišče. Drugi cilj pa je dati vladam držav članic in drugim zainteresiranim strankam možnost, da v skladu s členom 23 Statuta Sodišča Evropske unije predstavijo svoja stališča, ker se v skladu s to določbo zainteresiranim strankam vročijo le predložitvene odločbe. [9]

31. V obravnavani zadevi ta predlog za sprejetje predhodne odločbe nikakor ne vsebuje pomanjkljivosti, ki mu jih očita francoska vlada. Poleg tega Sodišče prav tako ne more zavrniti odgovora na postavljeno vprašanje iz razloga, da je položaj, ki je vzrok za spor o glavni stvari, omejen na ozemlje ene same države članice.

32. Tako kot francoska vlada seveda priznavam, da zgolj status uradnika Unije ne podeljuje *ipso jure* statusa delavca v smislu člena 45 PDEU, ker je ta status odvisen od konkretne uporabe pravice do prostega gibanja. [10] Vendar je v tem primeru iz pisnega stališča te vlade, predloženega podredno, razvidno, da ni sporno, da je W. de Lobkowicz nastopil delo pri Komisiji v Belgiji, pri čemer je posledično izkoristil svojo pravico do prostega gibanja, da bi opravljal poklicno dejavnost v drugi državi članici kot v Franciji. Poleg tega dejstvo, da je W. de Lobkowicz davčni rezident Francije na podlagi člena 13 Protokola, pomeni, da je imel ob začetku dela pri Komisiji v Bruslju (Belgija) leta 1979 domicil v tej državi članici. [11] V teh okoliščinah dejstvo, da predložitveno sodišče Sodišča ni seznanilo z državljanstvom W. de Lobkowicza, ni upoštevno.

33. Vsekakor ugovor francoske vlade temelji na netočni predpostavki, da se vprašanje za predhodno odločanje, kot ga je ta vlada preoblikovala, nanaša izključno na člen 45 PDEU.

34. Po mojem mnenju in kot je razvidno iz pisnega stališča Komisije, pa je glede na besedilo vprašanja za predhodno odločanje, s katerim se želi izvedeti, ali „načelo“ prava Unije eventualno nasprotuje temu, da je uradnik Unije zavezan za plačilo socialnih prispevkov in dajatve v državi članici, v kateri ima davčni domicil, povsem mogoče to vprašanje obravnavati z drugega vidika, to je z vidika razlage Kadrovskih predpisov, po potrebi v povezavi z načelom lojalnega sodelovanja, kot je izraženo v členu 4(3) PEU, ali – kot bom predstavil v nadaljevanju – izpeljati iz razlage člena 14 Protokola in določb Kadrovskih predpisov načelo uporabe ene zakonodaje na področju socialne varnosti.

35. Kot je razvidno iz sodne prakse, bi vprašanje za predhodno odločanje torej ostalo upoštevno z vidika razlage prava Unije neodvisno od tega, ali je zadevni uradnik ali uslužbenec Unije izkoristil svojo pravico do prostega gibanja. [12]

36. Iz tega po mojem mnenju sledi, da tudi ob domnevi, da bi bile opustitve, ki jih omenja francoska vlada, podane, Sodišče ne more niti ugotoviti nedopustnosti vprašanja za predhodno odločanje niti zavrniti odgovora nanj zaradi nepristojnosti.

9 — Glej v tem smislu zlasti sklep z dne 14. novembra 2013, Mlamali (C-257/13, neobjavljen, EU:C:2013:763, točki 18 in 24 ter navedena sodna praksa).

10 — Glej sodbo z dne 16. decembra 2004, My (C-293/03, EU:C:2004:821, točke od 39 do 43). Glej tudi moje sklepne predloge, predstavljene v zadevi Wojciechowski (C-408/14, EU:C:2015:393, točka 25).

11 — Zato je v zvezi z uradniki Unije davčni domicil v nasprotju s tem, kar trdi francoska vlada, element, na podlagi katerega je mogoče ugotoviti, ali se za to osebo uporablja člen 45 PDEU. Člen 13 Protokola namreč temelji na pravni domnevi, v skladu s katero uradniki in uslužbenci, ki delajo za institucije, v svoji celotni delovni dobi ohranijo svoj davčni domicil, to je središče svojih interesov, v državi članici, na ozemlju katere so imeli domicil ob začetku dela.

12 — V zvezi z neupoštevanjem ali delnim upoštevanjem delovnih let, ki so jih belgijski državljani dopolnili v službi institucije Unije, pri priznavanju pokojninskih pravic v Belgiji glej sodbo z dne 16. decembra 2004, My (C-293/03, EU:C:2004:821); sklep z dne 9. julija 2010, Ricci in Pisaneschi (C-286/09, neobjavljen, EU:C:2010:420), in sodbo z dne 10. septembra 2015, Wojciechowski (C-408/14, EU:C:2015:591). V zvezi z neupoštevanjem delovne dobe, ki jo je pogodbeni uslužbenec z belgijskim državljanstvom dopolnil v instituciji Unije, za priznanje pravice do nadomestila za brezposelnost v Belgiji glej sodbo z dne 4. februarja 2015, Melchior (C-647/13, EU:C:2015:54).

37. To, da nacionalno sodišče ne opredeli posebne določbe prava Unije, za katere razlago prosi, seveda lahko včasih povzroči take težave, da mora Sodišče zavrniti vsebinski odgovor na postavljeno vprašanje za predhodno odločanje.[13] Vendar mora Sodišče pogosto ob upoštevanju elementov, ki jih navede predložitveno sodišče, in v veliki skrbi, da v skladu s členom 267 PDEU na vprašanje, ki mu je postavljeno, poda koristen odgovor za rešitev spora o glavni stvari, upoštevati pravila prava Unije, na katera se nacionalno sodišče v svojem vprašanju ni sklicevalo.[14] Do tega pride zlasti, kadar v vprašanju za predhodno odločanje, predloženem Sodišču, ni omenjeno nobeno posebno pravno pravilo Unije, temveč se v njem na splošno sklicuje na Pogodbo ali pravo Unije v celoti.[15] Tako si Sodišče ob vprašanjih, ki so postavljena nenatančno, nejasno ali neprimerno, pridržuje pravico, da iz vseh elementov, ki jih je predložilo nacionalno sodišče, in iz spisa v postopku v glavni stvari zbere elemente prava Unije, ki jih je treba razložiti, upoštevajoč predmet spora.[16]

38. V obravnavani zadevi ob upoštevanju statusa tožeče stranke v postopku v glavni stvari in rešitve, ki jo je Sodišče sprejelo v sodbi z dne 26. februarja 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123), na katero se predložitveno sodišče obsežno sklicuje, menim, da je treba vprašanje za predhodno odločanje preoblikovati tako, da se želi z njim izvedeti, ali po analogiji z uredbama št. 1408/71 in št. 883/2004 obstaja načelo uporabe ene zakonodaje na področju socialne varnosti, ki bi izhajalo iz razlage člena 45 PDEU ali iz razlage Protokola in določb Kadrovskih predpisov, eventualno v povezavi z načelom lojalnega sodelovanja, in bi nasprotovalo temu, da je uradnik institucije Unije zavezan za plačilo socialnih prispevkov in dajatve, obravnavanih v postopku v glavni stvari, ki se obračunajo od dohodkov od nepremičnin, prejetih v državi članici, v kateri ima ta uradnik davčni domicil.

B – *Vsebinska preučitev*

39. Pri odgovoru na vprašanje za predhodno odločanje, kot ga predlagam preoblikovanega, je po mojem mnenju mogoče začeti s preučitvijo sodbe z dne 26. februarja 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123). Nato predlagam, da se preveri, ali je rešitev iz te sodbe mogoče prenesti na obravnavano zadevo.

1. Sodba z dne 26. februarja 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123)

40. Kot sem že poudaril, je bil G. de Ruyter nizozemski državljan, ki je bil zaposlen v nizozemski družbi, vendar je imel davčni domicil v Franciji. V letih od 1997 do 2004 je prejemal odplačno pridobljene dosmrtne rente iz virov na Nizozemskem, ki jih je francoska davčna uprava štela za dohodke od premoženja in od katerih je na tej podlagi obračunala CSG in CRDS, socialno dajatev v višini 2 % in dodatni prispevek v višini 0,3 % na to dajatev.

13 — Glej v tem smislu sklepne predloge generalnega pravobranilca N. Wahla v zadevi Gullotta in Farmacia di Gullotta Davide & C. (C-497/12, EU:C:2015:168, točka 89). Glej v tem smislu zlasti sodbo z dne 13. februarja 2014, Crono Service in drugi (C-419/12 in C-420/12, EU:C:2014:81).

14 — Glej zlasti sodbi z dne 21. februarja 2006, Ritter-Coulais (C-152/03, EU:C:2006:123, točka 29), in z dne 27. oktobra 2009, ČEZ (C-115/08, EU:C:2009:660, točka 81). Če stanje spisa, ki je predložen Sodišču, to dovoljuje, ta možnost, ki jo ima to sodišče za preoblikovanje vprašanja za predhodno odločanje, omogoča tudi, da se prepreči sicer verjetno ponavljanje vprašanja za predhodno odločanje, in posledično temelji tudi na razlogih ekonomičnosti postopka. Glej v tem smislu moje sklepne predloge v zadevi Gysen (C-449/06, EU:C:2007:663, točka 43).

15 — Glej zlasti sodbi z dne 13. decembra 1984, Haug-Adrion (251/83, EU:C:1984:397, točke od 9 do 11), in z dne 26. septembra 1996, Arcaro (C-168/95, EU:C:1996:363, točke od 21 do 23).

16 — Glej zlasti sodbe z dne 13. decembra 1984, Haug-Adrion (251/83, EU:C:1984:397, točka 9); z dne 26. septembra 1996, Arcaro (C-168/95, EU:C:1996:363, točka 21), in z dne 11. marca 2010, Attanasio Group (C-384/08, EU:C:2010:133, točka 18 in navedena sodna praksa).

41. G. de Ruyter je zavezanost za plačilo teh socialnih prispevkov in dajatve izpodbijal pred francoskimi upravnimi sodišči. Ob sklicevanju na sodbi z dne 15. februarja 2000, Komisija/Francija (C-34/98, EU:C:2000:84), in z dne 15. februarja 2000, Komisija/Francija (C-169/98, EU:C:2000:85),[17] je trdil, da so ti socialni prispevki in dajatev zaradi svoje specifične namembnosti za financiranje francoskih obveznih sistemov socialne varnosti v nasprotju s členom 13 Uredbe št. 1408/71, ki določa načelo uporabe ene zakonodaje na področju socialne varnosti.

42. Nacionalno sodišče (francoski Conseil d'État (državni svet)), ki je sprožilo postopek pri Sodišču, ni dvomilo, da se navedeni socialni prispevki in dajatev uporabljajo za financiranje francoskih obveznih sistemov socialne varnosti. Conseil d'État (državni svet) je, nasprotno, spraševal, ali je na podlagi tega, prvič, da se zadevni prispevki in dajatev – drugače kot v položajih, v katerih sta bili izdani sodbi z dne 15. februarja 2000, Komisija/Francija (C-34/98, EU:C:2000:84), in z dne 15. februarja 2000, Komisija/Francija (C-169/98, EU:C:2000:85) – ne obračunavajo od dohodkov od zaposlitve in nadomestnih dohodkov, temveč od dohodkov od premoženja zadevnega davčnega zavezanca, neodvisno od opravljanja kakršne koli gospodarske dejavnosti, in drugič, da ti prispevki in dajatev ne dajejo pravice do prejemkov ali prednosti, ki jih zagotavlja sistem socialne varnosti, vseeno mogoče šteti, da imajo neposredno in upoštevno zvezo z nekaterimi področji socialne varnosti, tako da resnično spadajo na področje uporabe Uredbe št. 1408/71.

43. Sodišče je na to vprašanje odgovorilo pritrdilno.

44. Sodišče je najprej opozorilo, da je odločilen element za namene uporabe Uredbe št. 1408/71 neposredna in dovolj upoštevna povezava zadevne nacionalne določbe z zakoni, ki urejajo področja socialne varnosti, ki so našteta v členu 4 navedene uredbe, neodvisno od okoliščine, da je dajatev v nacionalni zakonodaji lahko opredeljena kot „davek".[18]

45. **Sodišče je prav tako ponovilo svojo sodno prakso[19], v skladu s katero obstoj ali neobstoj protidajatve v obliki prejemkov ni upošteven za namene uporabe Uredbe št. 1408/71, saj je odločilno merilo specifična namembnost prispevka za financiranje sistema socialne varnosti države članice.**[20]

46. Nato je odločilo, da je bilo treba sklep, do katerega je prišlo v sodbah z dne 15. februarja 2000, Komisija/Francija (C-34/98, EU:C:2000:84, točki 36 in 37), in z dne 15. februarja 2000, Komisija/Francija (C-169/98, EU:C:2000:85, točki 34 in 35), kar zadeva dohodke iz zaposlitve ali nadomestne dohodke, prenesti na dajatve, ki so odmerjene od dohodkov od premoženja, saj ni sporno, da je prihodek od teh dajatev neposredno in specifično namenjen financiranju nekaterih področij socialne varnosti v Franciji.[21]

47. V zvezi s tem je Sodišče poudarilo, da odločilno dejstvo ni obstoj delovnega razmerja, temveč dejstvo, ali je oseba obvezno ali prostovoljno zavarovana za eno ali več tveganj v okviru splošnih ali posebnih sistemov socialne varnosti, navedenih v členu 1(a) Uredbe št. 1408/71.[22]

48. Poleg tega je Sodišče ugotovilo, da predvsem glede na celovitost sistema kolizijskih pravil iz Uredbe št. 1408/71, zlasti glede na načelo uporabe ene zakonodaje na področju socialne varnosti, določeno v členu 13 te uredbe, katerega namen je preprečiti zaplete, ki lahko nastanejo zaradi hkratne uporabe več nacionalnih zakonodaj, in odpraviti različno obravnavanje oseb, ki se gibljejo v Uniji, uporaba

17 — Prva od navedenih sodb se je nanašala na CRDS, druga pa na CSG.

18 — Sodba z dne 26. februarja 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, točki 23 in 24).

19 — Sodbi z dne 15. februarja 2000, Komisija/Francija (C-34/98, EU:C:2000:84, točki 39 in 40), in z dne 15. februarja 2000, Komisija/Francija (C-169/98, EU:C:2000:85, točki 37 in 38).

20 — Sodba z dne 26. februarja 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, točka 26).

21 — Sodba z dne 26. februarja 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, točka 28).

22 — Sodba z dne 26. februarja 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, točka 31).

Uredbe št. 1408/71 ne sme biti omejena na dohodke, ki jih te osebe dobijo iz svojih delovnih razmerij, saj bi se sicer ustvarile razlike – kar zadeva uporabo člena 13 te uredbe – glede na izvor prihodkov, ki jih te osebe prejemajo.[23] **„To, da bi se od tistih stalnih prebivalcev države članice, ki so vključeni v sistem socialne varnosti druge države članice, zahtevalo, da poleg tega sistema financirajo, pa čeprav samo delno, tudi sistem socialne varnosti države članice svojega stalnega prebivališča, bi povzročalo različno obravnavanje z vidika člena 13 Uredbe št. 1408/71, ker morajo vsi ostali stalni prebivalci slednje države prispevati zgolj v sistem socialne varnosti te države“**.[24]

49. **Iz tega po mnenju Sodišča sledi, da se G. de Ruyterju, ki ne spada k nobeni od izrecnih izjem od uporabe člena 13 Uredbe št. 1408/71, ne more naložiti plačilo zadevnih prispevkov in dajatve tako za dohodke iz delovnega razmerja kot za dohodke od premoženja, pri čemer teh ugotovitev ne more omajati dejstvo, da zadnjenavedeni dohodki še niso bili predmet dajatev v obliki prispevkov za socialno varnost v državi članici zaposlitve.**[25]

50. Razlogovanje Sodišča zato temelji predvsem na strogem upoštevanju pravila prepovedi prekrivanja zakonodaj o socialni varnosti in kolizijskega pravila, kot je pravilo iz člena 13 Uredbe št. 1408/71, to je – v praksi – izključne pristojnosti zakonodaje o socialni varnosti države članice zaposlitve. Kot je navedla generalna pravobranilka E. Sharpston v točki 57 sklepnih predlogov v zadevi de Ruyter (C-623/13, EU:C:2014:2307), na katero je Sodišče napotilo v točki 41 navedene sodbe, z naložitvijo prispevkov in dajatve, obravnavanih v navedeni zadevi, G. de Ruyterju „ne bi bila upoštevana prepoved prekrivanja zakonodaj, ki je določena v členu 13(1) Uredbe št. 1408/71, in kolizijsko pravilo iz člena 13(2)(a) te uredbe. Vprašanje, ali je bilo treba od dosmrtnih rent, ki jih je G. de Ruyter prejel na Nizozemskem, tam res treba plačati socialne prispevke, je torej nepomembno“.[26]

51. Ali je mogoče podobno razlogovati tudi v tej zadevi?

52. Francoska vlada trdi, da ne. Po njenem mnenju se namreč uradnik Unije, ki ne spada na področje uporabe uredb št. 1408/71 in št. 883/2004, ne more sklicevati na načelo uporabe ene zakonodaje o socialni varnosti, ker to načelo ne pozna enakovrednega načela ne v primarnem pravu, zlasti v členu 45 PDEU, ne v sekundarni zakonodaji Unije.

53. Čeprav teza francoske vlade ni popolnoma netočna, pa po mojem mnenju vseeno ne upošteva bistvenega pravnega elementa, to je obstoja skupnega sistema socialne varnosti za uradnike Unije, določenega v Kadrovskih predpisih. Upoštevanje Kadrovskih predpisov in njihovo spoštovanje s strani držav članic po mojem mnenju prispevata k bistveni primerljivosti položajev W. de Lobkowicza in G. de Ruyterja.

2. Razširitev rešitve iz sodbe z dne 26. februarja 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123), na postopek o glavni stvari

54. Ni sporno, da so CSG ter drugi prispevki in dajatev, obravnavani v postopku v glavni stvari, namenjeni posebej in neposredno za financiranje različnih področij socialne varnosti v Franciji ter da zato spadajo na področje uporabe uredb št. 1408/71 in št. 883/2004.[27]

23 — Glej v tem smislu sodbo z dne 26. februarja 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, točke 35, 37 in 38).

24 — Sodba z dne 26. februarja 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, točka 39 in navedena sodna praksa).

25 — Sodba z dne 26. februarja 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, točki 40 in 41).

26 — V točki 56 navedenih sklepnih predlogov je generalna pravobranilka E. Sharpston pravilo iz člena 13(1) Uredbe št. 1408/71 o prepovedi prekrivanja zakonodaj opredelila kot „absolutno pravilo“, od katerega je mogoče odstopiti samo na podlagi izjem iz členov 14c in 14f navedene uredbe.

27 — Poudariti je treba, da medtem ko se je sodba z dne 26. februarja 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123), nanašala na CSG, socialno dajatev v višini 2 % in dodatni prispevek po stopnji 0,3 %, se ta zadeva nanaša poleg tega še na dodatni prispevek po stopnji 1,1 %, prihodki od katerega so, kot je opozorilo predložitveno sodišče, namenjeni nacionalnemu skladu za dejavno solidarnost in za katerega je treba po mnenju tega sodišča šteti, da tudi spada na področje uporabe uredb št. 1408/71 in št. 883/2004.

55. Poleg tega ni sporno, da se dohodki od nepremičnin, obravnavani v postopku v glavni stvari, v nacionalni zakonodaji obravnavajo kot dohodki od premoženja, in sicer tako kot dosmrtne rente, ki so bile predmet zadeve, v kateri je bila izdana sodba z dne 26. februarja 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123).

56. Prav tako ni sporno, kot sem omenil zgoraj, da uradnik Unije, kot je W. de Lobkowicz, ne spada na področje uporabe uredb št. 1408/71 in št. 883/2004.[28]

57. Na podlagi te ugotovitve, po kateri se ta zadeva razlikuje od zadeve, v kateri je bila izdana sodba z dne 26. februarja 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123), so zainteresirane stranke svoja stališča osredotočile na vprašanje, ali načelo uporabe ene zakonodaje na področju socialne varnosti neposredno izhaja iz člena 45 PDEU, glede česar si nasprotujejo. Komisija in W. de Lobkowicz trdita, da je tako in da je posledično rešitev, ki jo je Sodišče sprejelo v sodbi z dne 26. februarja 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123), mogoče prenesti na to zadevo na podlagi razlage člena 45 PDEU. Kot sem že omenil, francoska vlada zagovarja nasprotno trditev in navaja, da se lahko le za delavce, ki spadajo na področje uporabe uredb št. 1408/71 in št. 883/2004, uporablja sodba z dne 26. februarja 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123), saj je načelo uporabe ene zakonodaje potrjeno le v teh uredbah.

58. Kljub poskusom Komisije, ponovljenim na obravnavi, da bi v sodni praksi našla indice, s katerimi bi lahko potrdila svojo tezo, v skladu s katero tako načelo dejansko in neposredno izhaja iz člena 45 PDEU, se mi zdi, da je Sodišče že odločilo o tem v nasprotnem smislu v sodbi z dne 16. januarja 1992, Komisija/Francija (C-57/90, EU:C:1992:10). Že v tej zadevi, ki se je nanašala na položaj prejemnikov nadomestila za predčasno upokojitev ali dodatne pokojnine, ki niso spadali na področje uporabe Uredbe št. 1408/71, se namreč Komisija in Francoska republika nista strinjali o tem, ali načelo uporabe ene zakonodaje na področju socialne varnosti pomeni načelo, ki je obstajalo pred določbami Uredbe št. 1408/71 in ki izhaja iz določb Pogodbe o prostem gibanju delavcev.[29] **Natančneje, čeprav je Komisija priznala, da se je očitana neizpolnitev obveznosti nanašala na prejemnike iz sistemov, ki takrat niso spadali na stvarno področje uporabe Uredbe št. 1408/71, je trdila, da je Sodišče v sodbah, izdanih pred začetkom veljavnosti navedene uredbe, člena 48 in 51 Pogodbe EGS (zdaj člena 45 in 48 PDEU) razlagalo tako, da obstaja načelo uporabe ene zakonodaje**.[30] **V nasprotju s sklepnimi predlogi generalnega pravobranilca C. O. Lenza v tej zadevi (C-57/90, neobjavljeni, EU:C:1991:345) je Sodišče trditev Komisije zavrnilo. Ker je ugotovilo, da prejemniki iz zadevnih sistemov niso zajeti v položajih, ki jih med drugim ureja člen 13 Uredbe št. 1408/71, je iz tega izpeljalo, da „se načelo uporabe ene zakonodaje zanje ne more uporabiti“**,[31] **in ugotovilo, da Francoska republika „ni kršila obveznosti, ki jih ima *na podlagi Pogodbe EGS*, in zlasti ni kršila člena 13(1)“ Uredbe št. 1408/71**.[32]

59. Poznejša sodna praksa Sodišča do zdaj te sodbe ni ovrgla. Dejstvo, ki ga omenja Komisija, da Sodišče redno navaja, da je načelo uporabe ene zakonodaje na področju socialne varnosti „izraženo zlasti v“ členu 13 Uredbe št. 1408/71,[33] je po mojem mnenju le opozorilo, da tudi druge določbe navedene uredbe določajo tako načelo.[34]

28 — Glej zlasti sodbi z dne 3. oktobra 2000, Ferlini (C-411/98, EU:C:2000:530, točka 41), in z dne 16. decembra 2004, My (C-293/03, EU:C:2004:821, točka 35).

29 — Sodba z dne 16. januarja 1992, Komisija/Francija (C-57/90, EU:C:1992:10, točke od 8 do 10).

30 — Sodba z dne 16. januarja 1992, Komisija/Francija (C-57/90, EU:C:1992:10, točki 8 in 9).

31 — Sodba z dne 16. januarja 1992, Komisija/Francija (C-57/90, EU:C:1992:10, točka 14).

32 — Sodba z dne 16. januarja 1992, Komisija/Francija (C-57/90, EU:C:1992:10, točka 21) (moj poudarek). Glej tudi sodbo z dne 6. februarja 1992, Komisija/Belgija (C-253/90, EU:C:1992:58, točka 18).

33 — Glej zlasti sodbo z dne 12. junija 2012, Hudzinski in Wawrzyniak (C-611/10 in C-612/10, EU:C:2012:339, točka 41 in navedena sodna praksa).

34 — V zvezi s členom 14(2) Uredbe **št. 1408/71 glej zlasti sodbi** z dne 9. marca 2006, Piatkowski (C-493/04, EU:C:2006:167, točka 21), in z dne 16. maja 2013, Wencel (C-589/10, EU:C:2013:303, točka 47).

60. **Sodišče je sicer še nedavno imelo priložnost v sodbi z dne 26. oktobra 2016, Hoogstad (C-269/15, EU:C:2016:802, točka 37), ponoviti, da načelo uporabe ene zakonodaje na področju socialne varnosti zadeva le položaje, na katere se sklicujejo člen 13(2) in členi od 14 do 17 Uredbe št. 1408/71, saj ti določajo kolizijska pravila, ki jih je treba uporabiti v različnih primerih.**

61. **Na podlagi sodb, ki jih je Komisija citirala na obravnavi, prav tako ni mogoče trditi, da je Sodišče nedvoumno potrdilo, da načelo uporabe ene zakonodaje na področju socialne varnosti izhaja neposredno iz določb Pogodbe o prostem gibanju delavcev.**

62. **To zagotovo velja za sodbo z dne 9. junija 1964, Nonnenmacher (92/63, EU:C:1964:40, str. 574). V tej sodbi, ki je bila izdana pred sodbo z dne 16. januarja 1992, Komisija/Francija (C-57/90, EU:C:1992:10), in v kateri je bilo razloženo razmerje med členom 12 Uredbe Sveta št. 3 z dne 25. septembra 1958 o socialni varnosti delavcev migrantov**[35] **ter členoma 48 in 51 Pogodbe EGS, je bilo ugotovljeno, prvič, da prepoved prekrivanja dveh nacionalnih zakonodaj o delavcih ne more biti uvedena brez akta in, drugič, da člen 12 Uredbe št. 3 (in ne člena 48 in 51 Pogodbe EGS) prepoveduje uporabo zakonodaje države članice, ki ni država članica, v kateri dela zadevna oseba, le, če temu delavcu nalaga obveznost, da prispeva k financiranju institucije socialne varnosti, ki mu ne more zagotoviti dodatnih ugodnosti za isto tveganje in isto obdobje.**

63. **To velja tudi za sodbo z dne 15. februarja 2000, Komisija/Francija (C-169/98, EU:C:2000:85). Sodišče je v tej sodbi res ugotovilo, da Francoska republika krši člena 48 in 52 Pogodbe ES (postala člena 45 in 49 PDEU). Vendar je ta ugotovitev sledila ugotovitvi, do katere je Sodišče prišlo pri presoji kršitve člena 13 Uredbe št. 1408/71, in je napotovala nanjo. Poleg tega Sodišče ni trdilo, da načelo uporabe ene zakonodaje na področju socialne varnosti izhaja iz zgoraj navedenih členov Pogodbe ES. Odločilo je le, da zavezanost za plačilo CSG od dohodkov iz zaposlitve in nadomestnih dohodkov delavcev in samozaposlenih oseb, ki prebivajo v Franciji, vendar se zanje ne uporablja francoska zakonodaja o socialni varnosti, zaradi zahteve po prispevanju k financiranju socialne varnosti te države članice, v katero niso vključeni, pomeni hkrati kršitev člena 13 Uredbe št. 1408/71 in različno obravnavanje, ki je v nasprotju s prostim gibanjem delavcev, prav zaradi obstoja navedenega člena.**[36] **Tako torej neizpolnitev obveznosti, ki izhajajo iz členov 48 in 52 Pogodbe ES, ki jo je ugotovilo Sodišče, ni v celoti neodvisna od kršitve člena 13 Uredbe št. 1408/71. Vsekakor, kot bom pojasnil v točki 65 teh sklepnih predlogov, prepoved državi članici, da od delavca zahteva, naj prispeva k financiranju sistemov socialne varnosti, v katere ni vključen, ne izhaja samodejno iz predhodne ugotovitve, da zadevni položaj spada na področje uporabe načela uporabe ene zakonodaje na področju socialne varnosti.**

64. **Posledično, čeprav načelo uporabe ene zakonodaje na področju socialne varnosti zagotovo prispeva k spodbujanju prostega gibanja delavcev v Uniji, ker določa, da se zanje uporablja le ena zakonodaja na področju socialne varnosti**,[37] to načelo na tej stopnji razvoja prava Unije ne izhaja neposredno iz člena 45 PDEU oziroma – v skladu z izrazom, ki ga je uporabila Komisija – ni „neločljivi del“ te določbe.

65. Kljub temu pa še zdaleč ni izključeno, da se razprava, v kateri se zadevni stranki v tej zadevi ne strinjata glede izvora načela uporabe ene zakonodaje na področju socialne varnosti, navsezadnje izkaže za zmedo v smislu, ki ga Komisija pripisuje temu izrazu. Zdi se namreč, zlasti ob upoštevanju navedb pred Sodiščem, da Komisija ta izraz razume kot sinonim prepovedi državam članicam, da od delavcev migrantov zahtevajo, da plačujejo socialne prispevke, za katere ne prejemajo protivrednosti, to je nobene protidajatve v obliki socialnih dajatev, ali da tem delavcem naložijo obveznost, da sodelujejo

35 — UL 1958, str. 561.

36 — Glej sodbo z dne 15. februarja 2000, Komisija/Francija (C-169/98, EU:C:2000:85, točke od 42 do 45).

37 — Glej v tem smislu zlasti sodbo z dne 26. maja 2005, Allard (C-249/04, EU:C:2005:329, točka 32).

pri financiranju nacionalnih sistemov socialne varnosti, v katere niso vključeni, to je brez najmanjšega upanja, da bodo od tega imeli kakršno koli korist. Res je, kot je trdila Komisija, da Sodišče zahteva, da države članice upoštevajo to prepoved, ki jo včasih izpeljuje neposredno iz določb Pogodbe o prostem gibanju oseb.[38] Vendar se ta prepoved ne prekriva z načelom uporabe ene zakonodaje. Sodišče je namreč naložilo, da se ta prepoved upošteva tudi v položajih, v katerih za zadevne delavce migrante velja hkrati več nacionalnih zakonodaj o socialni varnosti.[39]

66. Prepoved državam članicam, da naložijo dvojni prispevek brez dodatne ugodnosti ali da od delavca migranta zahtevajo, da prispeva k financiranju sistema socialne varnosti, v katerega ni vključen in iz katerega zato ne more dobiti nobene dajatve, je po mojem mnenju skupni imenovalec te sodne prakse neodvisno od tega, ali za zadevni položaj veljata Uredbi št. 1408/71 in št. 883/2004 ali pa ta položaj ne spada na njuno področje uporabe.

67. Povedano drugače, ta prepoved izhaja tako iz načela uporabe ene zakonodaje na področju socialne varnosti kot iz – če se to načelo ne uporablja neposredno – zahteve po odpravi različnega obravnavanja delavcev migrantov in nemobilnih delavcev.[40]

68. Navsezadnje gre v tej zadevi za to prepoved. Ni namreč sporno, da je namen socialnih prispevkov in dajatve, ki se zahtevajo od W. de Lobkowicza, neposredno in posebej financirati različna področja francoskega sistema socialne varnosti, v katerega W. de Lobkowicz ni vključen, ker je zgolj in obvezno vključen v skupni sistem zdravstvenega zavarovanja (v nadaljevanju: RCAM), vzpostavljen s Kadrovskimi predpisi.

69. Skratka, okoliščine, da za položaj W. de Lobkowicza veljajo Kadrovski predpisi, po mojem mnenju ni mogoče niti spregledati niti podcenjevati. Zlasti ne sme, kot menim, pripeljati do tega, da se daje prednost preučitvi vprašanja za predhodno odločanje z vidika člena 45 PDEU, temveč prav preučitvi z vidika Kadrovskih predpisov.

70. V zvezi s tem je treba spomniti, da iz člena 14 Protokola in določb Kadrovskih predpisov izhaja, da ima Unija izključno pristojnost za določitev sistema socialne varnosti za svoje uradnike in podrobnih pravil za njegovo izvajanje.

71. Kadrovski predpisi presegajo sistem usklajevanja nacionalnih zakonodaj na področju socialne varnosti iz uredb št. 1408/71 in št. 883/2004, ker uvajajo pravi *skupni* sistem zdravstvenega zavarovanja (v nadaljevanju: SSZZ) in pokojninski sistem za uradnike Unije. Gre namreč za sistema, v katera se morajo uradniki Unije obvezno vključiti ob začetku dela in ki zadevata bistvena področja socialne varnosti, ki bi, če bi šlo za zavarovanje drugih delavcev migrantov na podlagi nacionalnih zakonodaj, brez dvoma spadala na stvarno področje uporabe uredb št. 1408/71 in št. 883/2004[41] in ki se kažejo tudi v plačevanju prispevkov za socialno varnost v navedena sistema.[42]

38 — Glej zlasti sodbe z dne 15. februarja 1996, Kemmler (C-53/95, EU:C:1996:58, točki 13 in 14); z dne 15. februarja 2000, Komisija/Francija (C-169/98, EU:C:2000:85, točki 42 in 45); z dne 19. marca 2002, Hervein in drugi (C-393/99 in C-394/99, EU:C:2002:182, točka 49); z dne 21. januarja 2016, Komisija/Ciper (C-515/14, EU:C:2016:30, točka 40), in z dne 6. oktobra 2016, Adrien in drugi (C-466/15, EU:C:2016:749, točka 30). Večino teh sodb je Komisija na obravnavi citirala v podporo svoji tezi, da člen 45 PDEU določa načelo uporabe ene zakonodaje na področju socialne varnosti.

39 — Glej sodbe z dne 19. marca 2002, Hervein in drugi (C-393/99 in C-394/99, EU:C:2002:182, točke 49, 61 in 64); z dne 9. marca 2006, Piatkowski (C-493/04, EU:C:2006:167, točke od 34 do 36), in z dne 6. oktobra 2016, Adrien in drugi (C-466/15, EU:C:2016:749, točka 30). Glej v tem smislu tudi sklepne predloge generalne pravobranilke E. Sharpston v zadevi Ruyter (C-623/13, EU:C:2014:2307, točka 58).

40 — V zvezi s tem je zanimivo, da je Sodišče v sodbi z dne 6. oktobra 2016, Adrien in drugi (C-466/15, EU:C:2016:749, točka 30), sklepalo, da francoska zakonodaja, obravnavana v navedeni zadevi, pomeni oviro in da je zato v nasprotju s členom 45 PDEU, zgolj iz okoliščine, da so morali začasni uslužbenci Unije plačevati „prispevke, za katere n[iso] prej[emali] protivrednosti“, v nacionalni pokojninski sistem, v katerega so ostali vključeni na podlagi pravice do izbire, ki jo ta zakonodaja daje napotenim nacionalnim uradnikom.

41 — Naj spomnim, da se določbe Kadrovskih predpisov na področju socialne varnosti na podlagi Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev po analogiji uporabljajo za začasne uslužbence.

42 — Glej v zvezi z RCAM člen 72(1), tretji pododstavek, Kadrovskih predpisov in v zvezi s pokojninskim sistemom člen 83(2) Kadrovskih predpisov.

72. Gotovo je, da so države članice pri izvajanju svoje pristojnosti v zvezi z ureditvijo svojih sistemov socialne varnosti zavezane spoštovati pravo Unije,[43] zlasti Protokol, ki ima enako pravno veljavnost kot Pogodbi,[44] ter Kadrovske predpise, ki so bili – naj spomnim – sprejeti s splošno uredbo, ki je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah v skladu s členom 288, drugi odstavek, PDEU.[45]

73. Zato bi država članica, ki bi uradniku Unije naložila plačilo prispevkov za socialno varnost, ki bi se obračunali od plač tega uradnika, očitno kršila pristojnost institucij Unije, ki izhaja iz člena 14 Protokola in določb Kadrovskih predpisov. S stališča zadevnega uradnika Unije bi taka zavezanost za plačilo tega odvrnila od sprejetja zaposlitve v institucijah Unije, ker bi od njega zahtevala, da še naprej prispeva v sistem socialne varnosti matične države članice brez vsakršne protidajatve,[46] medtem ko bi s stališča teh institucij ta položaj oviral njihovo pravilno delovanje zaradi neupoštevanja dolžnosti lojalnega sodelovanja in pomoči, ki jo morajo izpolnjevati države članice in ki zajema tudi obveznost institucijam Unije olajšati izpolnjevanje nalog.[47]

74. Enako bi veljalo za zakonodajo države članice, ki bi plače in prejemke uradnika Unije obremenila s prispevki in dajatvami, katerih namen je neposredno in posebej financirati sistem socialne varnosti te države članice, neodvisno od dejstva, da bi bili ti prispevki in dajatve v nacionalnem pravu opredeljeni kot „davki“[48] in ne bi dajali nobene pravice do socialnih dajatev ali prejemkov na podlagi zakonodaje o socialni varnosti navedene države članice.[49] Ob upoštevanju Protokola in Kadrovskih predpisov namreč uradnik Unije za svoje plače ne more biti podvržen zakonodaji o socialni varnosti države članice, vključno z zakonodajo države članice, katere davčni rezident je na podlagi člena 13 Protokola.

75. Namen izključne pristojnosti institucij Unije, da določijo pravila in postopke za sistem zdravstvenega zavarovanja in pokojninski sistem uradnikov, je olajšati njihovo zaposlovanje ter jim zagotoviti tudi celovito in enotno socialno zavarovanje in določiti raven njihovega prispevka v navedena sistema, neodvisno od zakonov, ki urejajo socialno varnost v njihovih matičnih državah članicah. Cilj podelitve take pristojnosti institucijam Unije je torej tudi zagotoviti enako obravnavanje uradnikov Unije različnih narodnosti, tako da se med drugim prepreči, da bi lahko eventualno bili prisiljeni prispevati k financiranju več sistemov socialne varnosti ali plačevati prispevke v te sisteme.

76. Zato menim, da člen 14 Protokola in določbe Kadrovskih predpisov o socialni varnosti v zvezi z uradniki Unije izpolnjujejo funkcijo, ki je vsaj podobna funkcijam iz člena 13 Uredbe št. 1408/71 in člena 11 Uredbe št. 883/2004 v zvezi z delavci migranti, ta funkcija pa zajema zlasti prepoved prekrivanja sistemov socialne varnosti in obveznosti sodelovanja pri financiranju takih sistemov in/ali plačevanja prispevkov v take sisteme, ne da bi bila od tega mogoča kakršna koli korist.

77. To analizo potrjuje dejstvo, da v nasprotju z uradniki (in začasnimi uslužbenci) Unije pogodbeni uslužbenci Unije, katerih pogodba o zaposlitvi načeloma v času dejanskega stanja v postopku v glavni stvari ni mogla trajati več kot tri leta, spadajo na področje uporabe člena 16(3) Uredbe št. 1408/71, kakor je bila spremenjena z Uredbo (ES) št. 988/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne

43 — Glej zlasti sodbe z dne 4. decembra 2003, Kristiansen (C-92/02, EU:C:2003:652, točka 31); z dne 4. februarja 2015, Melchior (C-647/13, EU:C:2015:54, točka 21), in z dne 10. septembra 2015, Wojciechowski (C-408/14, EU:C:2015:591, točka 35).

44 — Glej zlasti mnenje 2/13 z dne 18. decembra 2014 (EU:C:2014:2454, točka 161).

45 — Glej v tem smislu zlasti sodbi z dne 4. julija 2013, Gardella (C-233/12, EU:C:2013:449, točka 30), in z dne 10. septembra 2015, Wojciechowski (C-408/14, EU:C:2015:591, točka 36). V zvezi s sistemom, ki se uporablja za druge uslužbence, glej tudi sodbo z dne 4. decembra 2003, Kristiansen (C-92/02, EU:C:2003:652, točka 32).

46 — Glej v tem smislu zlasti sodbo z dne 21. januarja 2016, Komisija/Ciper (C-515/14, EU:C:2016:30, točka 45).

47 — Glej v tem smislu zlasti sodbo z dne 21. januarja 2016, Komisija/Ciper (C-515/14, EU:C:2016:30, točka 52 in navedena sodna praksa).

48 — Sicer pa bi v posebnem primeru uradnikov in začasnih uslužbencev Unije dejstvo, da so taki prispevki in dajatve, ki se obračunajo od dohodkov od njihove zaposlitve v institucijah Unije, v nacionalnem pravu opredeljeni kot „davki“, vseeno trčilo ob prepoved iz člena 12, drugi odstavek, Protokola, v skladu s katerim so plače, mezde in prejemki, ki jih tem osebam plačuje Unija, oproščeni nacionalnih davkov.

49 — Glej po analogiji sodbi z dne 15. februarja 2000, Komisija/Francija (C-169/98, EU:C:2000:85, točke 32, 37 in 38), in z dne 26. februarja 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, točki 24 in 26).

16. septembra 2009[50] , **in člena 15 Uredbe št. 883/2004**.[51] Čeprav imajo pogodbeni uslužbenci res pravico do izbire, pa uveljavljanje te pravice, ki začne učinkovati ob nastopu dela, pripelje do uporabe zakonodaje o socialni varnosti le ene države članice. Tako bi moral biti v skladu z določbami zgoraj navedenih uredb pogodbeni uslužbenec Unije, ki ima davčni domicil v Franciji in se je odločil za uporabo zakonodaje o socialni varnosti države članice zaposlitve, na primer Kraljevine Belgije, tako kot drugi delavci, za katere se uporabljata uredbi št. 1408/71 in št. 883/2004, oproščen obveznosti, da vsaj delno sodeluje pri financiranju sistema socialne varnosti države članice, v kateri ima davčni domicil, v katerega ni vključen, v skladu z rešitvijo iz sodbe z dne 26. februarja 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, točke od 38 do 40), posledično tudi v zvezi z dohodki od premoženja, ki jih prejme ta uslužbenec.

78. Tudi ob upoštevanju povezave med Kadrovskimi predpisi, ki so, naj spomnim, iz leta 1968, ter uredbama št. 1408/71 in št. 883/2004 pa se zdi povsem neverjetno, da bi v kategoriji delavcev migrantov zakonodajalec Unije želel uradnike in začasne uslužbence Unije izključiti iz načela uporabe ene zakonodaje na področju socialne varnosti, pri čemer je ta zakonodaja zanje sestavljena iz upoštevnih določb Kadrovskih predpisov. Nasprotno, ti uradniki in začasni uslužbenci Unije ne spadajo na področje uporabe teh uredb, ker zanje že velja RCAM, ki je ustanovljen s Kadrovskimi predpisi.

79. V teh okoliščinah menim, da se razlogovanje za utemeljitev rešitve, ki jo je Sodišče uporabilo v sodbi z dne 26. februarja 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, točke od 38 do 40), uporablja tudi za položaj uradnika Unije, kakršen je položaj W. de Lobkowicza. Če ne bi bilo tako, namreč ta uradnik, ki je davčni rezident v Franciji na podlagi člena 13 Protokola, ne bi bil le prisiljen prispevati v SSZZ na podlagi Kadrovskih predpisov, temveč bi moral poleg tega financirati tudi, čeprav le delno, različna področja francoskega sistema socialne varnosti, medtem ko bi drugi francoski rezidenti, ki niso uveljavljali svoje pravice do prostega gibanja, prispevali le v francoski sistem.

80. Tega razlogovanja po mojem mnenju ne ovržejo nasprotovanja francoske vlade, v skladu s katerimi zadevni prispevki in dajatev glede na svojo opredelitev v nacionalnem pravu kot davki vsekakor ne vsebujejo nobene neposredne protidajatve v obliki socialnih dajatev ter v skladu s katerimi zadevni dohodki od premoženja niso obremenjeni z nobeno podobno dajatvijo.

81. Kot sta trdila W. de Lobkowicz in Komisija, je namreč Sodišče ta nasprotovanja že preučilo in zavrnilo v sodbah z dne 15. februarja 2000, Komisija/Francija (C-169/98, EU:C:2000:85, točke od 31 do 38), in z dne 26. februarja 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, točka 41).

82. Kar natančneje zadeva drugo nasprotovanje, ki ga je navedla francoska vlada, dodajam, da čeprav ni sporno, da lahko Francoska republika izvaja svojo izključno pristojnost v zvezi z dohodki od nepremičnin, ki jih je prejel W. de Lobkowicz, saj se za te dohodke poleg tega ne morejo uporabljati določbe člena 13 Protokola, to ne spremeni dejstva, da se mora ta pristojnost izvajati ob upoštevanju prava Unije. Ker so neodvisno od svoje opredelitve v nacionalnem pravu prispevki in dajatev, obravnavani v tej zadevi, posebej in neposredno namenjeni za financiranje francoske socialne varnosti, je treba zanje šteti, da spadajo na področje uporabe izključne pristojnosti institucij Unije, da določijo skupni sistem zdravstvenega zavarovanja za svoje uradnike, ta pristojnost pa nasprotuje, kot sem že navedel, temu, da država članica navedenim uradnikom naloži obveznost, da financirajo, čeprav le delno, njen sistem socialne varnosti brez najmanjšega upanja, da bi ti posamezniki v nasprotju z drugimi rezidenti, vključenimi v sistem socialne varnosti v tej državi članici, od tega imeli kakršno koli korist.

50 — UL 2009, L 284, str. 43.

51 — Ta člena določata: „Pogodbeno osebje [Unije] lahko izbere, ali zanj velja zakonodaja države članice v kateri je zaposlen, zakonodaja države članice, ki je zanj nazadnje veljala ali zakonodaja države članice, državljan katere je, z izjemo določb, ki se nanašajo na družinske dodatke, zagotovljene iz sistema, ki se uporablja za take uslužbence. Pravica do izbire se lahko uveljavi le enkrat in začne veljati z dnem nastopa zaposlitve.“ Naj spomnim, da se je pred oblikovanjem kategorije pogodbenih uslužbencev v Pogojih za zaposlitev drugih uslužbencev člen 16(3) Uredbe **št. 1408/71 nanašal na kategorijo pomožnih uslužbencev**.

## V – Predlog

83. Glede na vse navedeno Sodišču predlagam, naj na vprašanje za predhodno odločanje, ki ga je postavilo Cour administrative d'appel de Douai (pritožbeno upravno sodišče v Douaiju, Francija), odgovori:

Načelo uporabe ene zakonodaje na področju socialne varnosti, kot izhaja iz člena 14 Protokola o privilegijih in imunitetah Evropske unije, priloženega Pogodbam EU, DEU in ESAE, in določb Uredbe Sveta (EGS, Euratom, ESPJ) št. 259/68 z dne 29. februarja 1968 o določitvi Kadrovskih predpisov za uradnike in Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev Evropskih skupnosti ter uvedbi posebnih ukrepov, ki se začasno uporabljajo za uradnike Komisije, kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta (EU) št. 1240/2010 z dne 20. decembra 2010, je treba razlagati tako, da nasprotuje temu, da je uradnik institucije Unije, za katerega se v celoti uporablja skupni sistem zdravstvenega zavarovanja iz navedene uredbe, v državi članici, v kateri ima davčni domicil, zavezan za plačilo prispevkov in dajatve, ki so posebej in neposredno namenjeni financiranju socialne varnosti navedene države članice ter ki se obračunajo od dohodkov od nepremičnin, ki jih ta uradnik prejme v tej državi članici, tako da ta država članica od navedenih uradnikov ne more zahtevati, da financirajo, čeprav le delno, njen sistem socialne varnosti brez najmanjšega upanja, da bi ti posamezniki v nasprotju z drugimi rezidenti, vključenimi v sistem socialne varnosti v tej državi članici, od tega imeli kakršno koli korist.